

Kellett valami a vizes hajamra, a feleségem vörös törölközőjét csavartam hát a fejemre. Mióta kopaszodom, minden egyes hajszálért megküzdök, nem hagyom, hogy megfázzon a fejbőröm és újabb derék katonákat veszítsek, ahogy mondogatni szoktam.

A feleségem nincs otthon, hisztizett egy sort, aztán lelépett, ami azt illeti, már több napja híré se hallottam. Hadd menjen, gondolom, kiséri magát, ismerkedik kicsit, aztán visszatér úgyis a Grófhhoz. Igen, Grófnak hívnak, akik ismernek, mind Grófnak, pedig melóscsaládból jövök, nem ám nemesiből. De még milyen melóscsaládból! A hurkanyakú faterom tenyere olyan volt, mint a fába csapó villám, ki is mázolta vele a képeket nemegyszer, a muter meg ilyenkor kisietett a konyhába, kávé telt a spárheltre, mint valami állat, mikor tisztálkodni kezd, ha bejedsz. A húgom mindig a nunáját mutogatta, szerintem büszke volt rá, hogy szőrösödik, de hogy pont nekem mutogatta, hát nem tudom. Később persze mutogatta másnak is, de akkor sem százasa a dolog. Bagószagú, sárga falú, penészedő tapétás lyukból jöttem, ahol a legnagyobb érték a faterom aranyfoga volt, most meg saját medencém van, és luxusautóim, és perzsaszőnyeggel takart lépcsőm a földszint és az emelet között, és szobormásolatok a leghíresebb szobrokról, és olyan tévé, hogy beszarsz, meg a legújabb konzol a gyerekeknek, na meg arany futtatás mindenütt, csak hogy legyen. Olyan vagyok, mint egy mesehős, hogy így letről felkapaszkodtam.

Állok a fürdőszobában, márvány az egész, persze, állok ott a vörös turbánomban, és nézem magam a tükörben. Putyin-szemem van, ez az első, ami eszembe jut, így magamat méricskélve. Ez a hatalom jele, aki rám néz, annak is bevillan, lehet, nem tudatosan, hogy baszki, hát ez tisztára Putyin, de azért csak befészkelődik a tekervények közé, hogy honnan ilyen ismerős a pacák, várjál már, biztos, hogy láttam valahol, mindenesetre jó lesz köszönni neki, fejet hajtva, amíg ki nem derül, ki ez, hátha orosz. Szerintem a Gróf nevet is ezért kaptam, mert ilyen ismerős hatalom van a képekre húzva. Aztán az orrom. Mint a rómaiaknak a minőségi szobormásolataim. Azoknak az ókori göréknak erőteljes, egyenes, határozott. Ez nem egy behízelt színész vagy hímringyó törékeny orra, ez egy férfié, egy vezéré. A nőknek meg az jut eszébe róla, hogy biztos a pöcsöm is nagy, az fix, ezért aztán, mikor beszélek eggyel, hát jó közel megyek, és beletolom a képébe, hadd fantáziálgasson csak. Fordítom kicsit az arcomat, a borotválkozó tükör tiszta, nincsen rajta fogkrémszeplő vagy zsíros ujjlenyomat, minden vonásom tökéletesen látszik. Olyan vékony és vértelen az ajkam, mint egy hullónek, mint egy T-Rexnek a Jurassic Parkból, marcangolásra és üvöltésre való pengeajak ez, nem szerelmesen susogó, csókos digószáj. Gróf, suttogom, megcsóválom a fejemet, és megigazítom a törölközőt.

Micsoda elcsépelte, ezerszer hallott történet, vicc az egész, még hogy márvány-fürdőszoba meg ókori szobormásolatok. Sötét és leárazott csempével burkolt, szűkös kis fürdőszobában ácsorgok, még egy kád sem fér el itt, csak egy zuhanykabin, annak se záródik rendesen az üvegfala, a feleségem folyamatosan ki is fröcsögteti a vizet, mikor tusol, a rongyszőnyeg átázik és cuppog, mikor rálép az ember. A lefolyó mindig eldugul, émelyítő hullámokban jön a csatornaszag. Állok itt a tükör előtt, turbános baromként, a feleségem meg közben ki tudja, hol van, azt mondta, kilencre megjön, erre már elmúlt tíz óra is, és ide se telefonált, ki tudja, hol van, és mit csinál az éjszakában. A gyerekek alszanak, vacsoráztunk, elmosogattam, aztán mesét olvastam nekik, most szuszogós csönd van, én meg a tükörben méricskélem a képeket. A bal szemem kicsit nagyobb, mint a másik, jobban is szeretem ezt a szememet, mert ez figyelmesen és értelmesen szemlélődik, míg a másik egy megkeseredett öregasszonyé. Utálom, hogy nincs szemöldököm, ettől olyan kígyószerű az arcom, és nem szeretem a hullóket, a kígyókat főleg nem. A gyárban égett le a szemöldököm, munkahelyi baleset, nem figyeltem eléggé a Gyuszi, én meg beszoptam istenesen, az orvos csak annyit mondott, hogy nem kell izgulni, ki fog az nőni szépen, hát azóta sem nőtt ki. A turbán alól kilóg egy tincs.

A hajamra legalább büszke vagyok, azt mindig is szépnek gondoltam, és mások is, igen, sokan megdicsérték már, hogy milyen szép fényes és erős, mint egy modellnek, a feleségem is sokat simogatta, játszott vele, én olyankor az ölébe hajtottam a fejemet, és úgy éreztem magam, mint egy indián az asszonyával. Aztán az orrom. Egyszer voltunk egy borkóstolón, igazi puccos rendezvényen, befizettek rá a rokonok, öltönyt húztam, feszengetem, fogalmam sem volt, hogyan kell viselkedni, ezért csak álltam mereven, egyik lábáról a másikra helyezve a testsúlyomat, és mikor megindult a sor, mindenkit magam elé engedtem, míg a feleségem gyengéden megfogta a kezemet és magával vont. Egyik bort a másik után, de csak úgy finomkodva, csak egy-egy kortyot, így kóstoltattuk. Aztán az egyik borszakértő, vagy ahogy ő mondta, szomáliai vagy szomáliai, kiszúrt magának, odajött hozzánk, megveregette a vállamat, és bizalmaskodva azt mondta, bárcsak olyan pompás orra lenne, mint nekem, meg hogy ilyen nagyszerű orra csak az ókori rómaiaknak volt, a császároknak, bizony. Elvörösödtem, mint gyerekkoromban, ha idegenektől dicséretet kaptam, mert a fater sosem dicsért, az is biztos, de jólesett a szomáliai bókja, azt bevallom. Azóta az orromat sem szégyellem, pedig a suliban gyakran mondogatták a többiek, hogy én már a kanyarból kiszagolom a kutyaszart. A szájam. A szájamról mindig az jut eszembe, hogy olyan, mintha össze lenne fércelve, olyan vékony és vértelen, mintha folyton folyvást összeszorítanám, nehogy kibukjanak a titkaim. Igaz, ami igaz, a feleségem gyakran mondogatja, hogy nem könnyű velem, mert sosem mondom el, mi nyomja a lelkemet, mindig magamban tartom a dolgaimat. Az ilyenekből lesznek a rákosok, tűnődöm néha, valami tévéműsorban mondták, hogy a szótlanság egyenes arányban összefügg a rákkal, hát nem tudom, mindenesetre tény, hogy nem vagyok beszédes. Megigazítom a törölközőt, vérturbános török pasa, gondolom. Ezen elmosolyodom.

Török pasa vagyok, körülöttem félhomály és füst, ópium és hasis kesernyés illata, kávészag, a fürdőben meztelen nők, sötét pillantásuk az enyémet keresi. Fátyol lengedez az esti szélben, mintha az éjszaka sötétje fodrozódna. A testem kimerülten zsibog, elvégeztem a dolgomat ma éjjel is. Nézem magam a tükörben, faragott keretén végigsimítok, száz meg száz nyugtalan alak mozgolódik az ujjam alatt. Az arcom más, mint a többi pasának, formája kevésbé kerek, bőrszíne jóval világosabb. Inkább azokra a nyugati és északi tudósokra hasonlítok, akik most bódultan hemperegnek a palota vendégeknek fenntartott szárnyában, bódultan és idióta képpel. Kell nekik a hasis és kell nekik az itteni nők forró teste. Az itteni nők dús alakját a naptól perzselt homok formálta, ezek, ha férfi öleli őket, nem vizenyős tekintettel és hideg kebellet tűrik azt, mint a halszagú északiak vagy a porcelánként imbolygó nyugatiak, ezek megvadulnak, mint a párducok, tépnek, sikoltoznak és harapnak. Nézem a tükörben ezt a hosszúkás, idegen arcot. A szeme gyanakvó, fürkésző, összeesküvést, merényletet les minden lépcsőfordulóban, minden súlyos függöny moccanásakor. Az orra dolyfős, hosszú és hegyes, mint a tör, beledőf a vaksötétbe, megelőzi a támadást. A szája papír, rajta a halálos ítélet. A jó ideje érlelődő ítélet pedig így szól: vesznie kell a külföldi vendégeknek, veszniük kell, ha nem lépünk ellenük, hamar megszállják az országot. Most még csak bódultan vihorásznak, most még talán elég nekik ennyi, de mikor sétálni viszem őket, mikor a palotát és a várost és a környező földeket mutatom nekik, észreveszem, hogy mohón vizslatják a roskadozó termést, mohón tapogatják szőnyegeinket és ékszereinket, mohón isszák keserű kávékat, képfőára zabálják cukortól fénylő süteményeinket, folytatják a nyálukat mindenre, ami a miénk. Az alattvalóim pedig hajbókolnak, mézes-mázos hangon csábítgatják őket, és odaadnak mindent, hogy maradjanak és költsenek. De már nincs szükség rájuk, én mondom, többé már nincs. Egyre többen és többen jönnek, hátrafeszítik a fejüket, kérkednek a fehér nyakukkal, és az ördög vigye el, én is pont úgy festek, mint ezek a fennhéjázók. Valakinek végre lépnie kell. És ha más nem teszi meg, hát én leszek az. Végére is én vagyok a pasa. Járálok kicsit, közben, mintha támogatást várnék, időnként bele-belepislantok a tükörbe. Becsületesen kerekedő bal szememre most nincs szükség. A ravaszkásan szűkülő jobb szem, az kell ide, abba nézek bele. Aztán megtorpanok végre. Az itteni párducnők tüzes karjaiban éri őket a halál. Megkapják, amiért jöttek, az már más kérdés, hogy bele is döglenek.

Siessél, drága, egy-kettő, egy-kettő, ne tollászkodj annyit, már várnak. Becsapja az öltöző ajtaját, mikor kiviharzik. Drágának hív, meg művésznőnek, miközben tudja ő is, hogy férfi vagyok, nagyon is, hát ott lengedezik az a gyűlölt kolbász, attól sosem merem megszabadulni, félek, hogy nagyon fájna utána. Felhúzom hátul a cipzárat, megigazítom csuklómon az ékszereket, a nyakamra, csak úgy távolról, parfümöt spriccelek. Az öltözőben hideg van, múlt hónapban elromlott a radiátor, azóta se hívott senki szerelőt. Azt várják talán, hogy majd én hívok, na, arra várhatnak, hát mi vagyok én, gondnok? Fázom, magamra terítem a fekete bundát. Megköszörülöm a torkomat, iszom egy pohárral, aztán újratöltök, és kortyolok, gurgulázok egy darabig.

Táncolni és énekelni fogok, táncolok és énekelek minden szerdán és pénteken, a többi napon meg az iroda, na, igen. Az irodában az asztaloknál kihévertett, ingujjas bábuk, kopogtatják a billentyűzetet, a bárban odalent az asztaloknál csak sötét kontúrok ücsörögnek, de mikor énekelni kezdek, mindegyik mozdulatlan és néma. Szoktak virágot is dobni, azt hazaviszem, vázában tartom, amíg nem kapok újat. Az irodában én is fehér ingben ülök, és ugyanúgy meredek a monitorra, mint a többiek. Néha, mikor körbenézek, és vizsgálgatom a kollégákat, elképzelem, hogy ők is éppen azt teszik, amit én. Hogy ők is transzvesztiták minden szerdán és pénteken, ők is szeretik, amikor a reflektor kisüti körülöttük a világot. Nem biztos, hogy nagyot tévedek, gondolom ilyenkor, és megmozgatom az egeret, hogyha jönne a főnök, ne jöjjön rá a képernyőkímélőből, hogy nem dolgozom, csak lóगतom a pöcsömet.

Öt perc, kiált egy hang. Fogom a vörös selyemkendőt, és csavarni kezdem, körbe-körbe a koponyám körül, hajtom, és újra tekerem, egyre magasabbra tornyozom. Közben nézem az arcomat, nézem a csúnya, vén pofámat. Lapos pillantás, ronda nagy orr, dacos, kemény száj, szögletes áll. Hogy megöregedtél, te nyamvad kis buzeráns, suttogom, megereszkedett a melled, hájas párna nőtt hajdan feszes alhasadra, megnyúlt a füled és megnyúlt az orrod. Közeleg a halál is, meglátod, egyet tapsol a csontos kezével, és kihunynak a fények. Egy perc, kiált a hang. Felállok az asztaltól.